

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De duplici deitatis contemplatione, & quid sit mystica theologia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

D. DIONYSI. CAR.

transcendens, ac obliuiscens, superincomprehensibili deo, tanq̄ prorsus ignoto, per hierarchicam lucis illapsam, per occultissimam inspectionis eloquium, per supersplendentem caliginem ac sapientissimam ignorantiam vniatur: prout hoc infra elucidabitur.

De duplici deitatis contemplatione, & sit mystica theologia.

Art. XIII

Eccl. 43.

Terribilis dominus & magnus,ementer & omnipotens super opera sua. Quis vidit eum & erarabit: & quis magnificabit eum? Cui est a principio? Quē admodum primo de diuinis nominibus cap.

Dionysius. Io diuinus Dionysius loquit̄, duplici via ad cognitionem ex creaturis procedimus.

Prima est via positionis seu affirmationis: dum quod bonitatis, perfectionis, ac eminentiæ reperitur in creaturis: deo tanquam omnium primo & effectiuo principio excellentissime, omni imperfectione seclusa, a scribimus. Secunda est via negationis seu abnegationis: Dum quicquid in creaturis inuenitur creatis: negamus de deo, tanquam de super exaltato, superessentiali, & superincomprehensibili: qui nec genere, specie, nec aliquo modo conuenit cum creatis, nec ei aliquid impetit prout nos comprehendere id valeamus.

Hinc tertio mysticę theologię capitulo facit Idem Dionysius: Hoc, inquit, est deum vere cognoscere: supersubstantialem supersubstantialiter omnium entium ablationem laudare. Denique contemplatio ista dei per negationem sublimior atq̄ perfectior est, q̄ contemplatio eius per positionem.

tionem. Quia in ista per negationem infinita excellentia & superessentialis maiestas ipsius clarior, acutiore, atque profundius cernitur, quam in illa. Propterea secundo de diuinis nominibus capitulo magnus Dionysius ait, Negationes in diuinis sunt proprie, id est, proprie ac veraciter dicte. Affirmationes autem ibi sunt incompactæ, hoc est, inconuenientes, non coherentes nec propriae. Cuiusmodi a deitatis plena cognitione in infinitum deficiat mens omnis creata: quo in hac vita quod deo plus appropinquat, quo abundantius illustratur, quo summo enti nullam causam habenti æterno & independenti magis vnitur, acutioreque infigitur: eo ipsius incomprehensibilitatem, inaccessibleitatem, infinitam quoque supertranscendentiam lymphidius contemplatur. Quumque in apertitate mentis fuerit ei propinquissime & immediate, prout in hac vita per creatam lucem ac speciem fieri potest, vnita, infixa, intenta, immersa, fit in omnimoda ignorantia eius quo ad quid est ipsius. Sed hoc est ei videre & contemplari incomprehensibilitatem eius clarissime intueri. Et hæc contemplatio qua deus per omnium negationem conspicitur, mystica theologia vocatur: quæ est interna ac abditissima mentis cum deo loquutio: atque caliginis, (hoc est, diuinæ supersplendidissimæ ac impenetrabilis & inuisibilis lucis) per ignorantiam quandam intuitio amorosa. Quæ, ut quidam eam diffiniunt, est anagogica seu superductiua motio, eleuatio, seu defixio mentis in deum per purum feruidumque amorem. Estque experimentalis cognitio dei per vnitum amplexum amoris, seu sapida deitatis notitia: dum ei summus affectiue apex per amorem vnitus ardentem.

Dionys.

Postre

Postremo hæc mystica theologia seu vnitiva sapientia realiter est ipsum sapientiæ donum: esse sapientia illa quæ inter septē dona spiritus sancti primum est atque dignissimum; quæ est habitus supernaturalis infusus, dei per gustum intuitu cognoscitiuus, per quam mens bene de deo sentiat ac iudicat per connaturalitatem & conformitatem affectus ad ipsum seu per mentalem imitationem. Cuius sapientiæ triplex est gradus. Secundum gradum suum supremum, quo inest personis heroicis ac perfectis, efficiens eos quali- filios ac secretarios omnipotentis ac sapientissimi creatoris: est sapientia unitiva ac mystica theologia.

Quod duobus modis ad mysticæ theologiae visionem, extaticumque amorem, ac altissimam caliginis intuitionem seu contemplationem præfatam per omnium abstractionem anima perducatur.

Art. XIII

Hierem. 23

Actus sum quasi vir ebrius, & quasi si homo, madidus vino a facie domini, & a facie verborum sancti eius. Quum præacta dei contemplatio amorosa & mystica, quæ abstrahit a re, aptum facit ac extasim, sit nobilissima atque altissima, spiritualissima ac divinissima operatio hominis: ad ipsam excitatur propria abstractio mentis ab exterioribus, ac divina recollectio eius in se, & simplificatio in deo purissima: quatenus nullo inordinato objectu, nulla consideratione circa creatura, nulla occupatione distractiva impediatur aut remouetur a summo & increato objecto. Itaque actus